

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatus S. Inquisitionis Hispaniarum Qualificatoris, Et
Olim Compluti Sacrae Theologiae Professoris. Opus
Theologicum, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attributis Divinis Vbertim Dissertitur ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 10. Vtrùm visio beatifica, aliaque supernaturalia dona supra appetitum etiam elicitem naturalis ordinis euehantur ita, vt per illum à naturà attingi non possint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

lis habet appetitum innatum ad suam beatitudinem naturalem; concedo. Supernaturalem; nego. Deinde minorem. Sed beatitudo naturalis naturæ rationalis est visio Dei; nego. Supernaturalis; concedo. Et nego consequentiam. Etenim beatitudo naturalis naturæ rationalis in aliâ operatione inferioris notæ à visione Dei posita est; nempe in eius contemplatione perfectâ discursu ab effectibus hausta, vt politiores Philosophi opinati sunt; de quo alibi. Videatur S.Th. q. 27. de Verit. art. 2.

143 Secundo obiici potest, August. lib. 1. Confessi. cap. 1. dicens. *Fecisti nos Domine ad te, & inquietum est cor nostrum, donec requiescat in te.* Respondeo, August. loqui de inquietudine orrâ ex inordinatione appetitus elicitum, non ex non atsequito sine appetitus innati; tum de naturâ nostrâ prout ordinatâ ad finem supernaturalem. Vnde ex verbis eius nihil contra doctrinam nostram colligitur. Quod si de inquietudine innatâ, ac naturali naturæ nostræ loqueretur, de quiete in Deo per naturalem contemplationem adipiscendâ intelligendus erat.

144 Rogabis, an post iam adepta supernaturalia dona gaudium innatum de eorum possessione possit naturæ attribui? Respondeo, non adeo ineptè posse per analogiam ad gaudium elicitedum, quod de improprietatis etiam donis semel possessis, quo casu obtinentur, concipi solet; tametsi metaphora hæc parùm in vtu sit.

QVAESTIO X.

Virum visio beatifica, aliæque supernaturalia dona supra appetitum etiam elicitedum naturalis ordinis euehantur; ita, vt per illum à naturâ attingi non possint.

145 **S**uppono vt certum secundum fidem, nullum affectum salutarem, seu conferentem ad salutem circa dona supernaturalia concipi posse solius naturæ facultate sine gratiâ per Christum. Quod est dogma definitum in Concilio Araucano 2. præsertim can. 5. & 6. & in Moguntino cap. 5. traditumque sapissimè ab Aug. & alijs Patribus differentibus contra Pelagium, & Semipelagianos; de quo in tract. de Gratiâ. Vtrum autem interueniente gratiâ per Christum aliquis affectus secundum substantiam naturalis, conferensque in salutem haberi possit à naturâ circa obiecta supernaturalia, aut etiam naturalia, in eo etiam tract. differitur. Quod in præsentem quaerimus solum est, an omni gratiâ speciali, atque etiam reuelatione Dei seclusâ, possit natura proprijs viribus affectum aliquem non conferentem in salutem circa dona supernaturalia concipere; atque adeo circa visionem beatificam.

146 Affirmant communiter Theologi. Soar, 1. 2. disp. 16. sec. ult. Salas tract. 2. disp. 12. sec. 3. Gran. contr. 1. tract. 3. disp. 5. sec. 2. Fasol, 1. p. q. 12. art. 1. dub. 1. Zumel ibidem contr. 1. Nazar, contr. 5. Bann. contr. 2. Albeda disp. 24. sec. 2. Machin, disp. 14. sec. 4. Herice disp. 38. cap. 1. Ruiz tom. de Vol. disp. 40. sec. 2. n. 9. Ripal. disp. 14. de Ente supetu. Arriag. 1. p. disp. 6. sect. 3. & alijs. Pro

oppositâ sententiâ referuntur solum Caiet. 1. p. q. 12. art. 5. §. *Ad euidentiâ*, & 1. 2. q. 3. & 5. art. 8. & Sor. in 4. dist. 49. q. 2. art. 2. contr. 4. purantes, seclusâ reuelatione Dei, non posse haberi notitiam donorum supernaturalium, atque adeo neque affectum circa illa. Vazq. autem 1. 2. disp. 22. cap. 4. et si asserat, desiderium naturale conceptum de visione Dei esse opus honestum, atque adeo iuxta suam Theologiam ex gratiâ per Christum, videtur loqui tantum de facto, & vt implurimum; non de possibili, vt alij loquuntur.

147 Major difficultas est, an supra dictus affectus naturalis donorum supernaturalium absolutus, & ex se efficax esse possit. Megant Zumel, Machin. Albeda, Fasol. Nazar. supra, Ægid. Lufit. tom. 3. de Beat. in appendice q. 3. art. 3. n. 26. & 34. Tan. 1. 2. disp. 1. q. 5. n. 25. Rayn. in suâ morali Disciplinâ dist. 1. n. 274. & alijs relati à Ripal. supra n. 24. Affirmant verò Salas, Herice, Gran. & Arriaga supra, Ripal. n. 17. cum alijs ab eo ibi relatis. Qui quidem ita concedunt naturæ viribus affectum absolutum intrinsecè, & quantum ex se est, efficacem circa supernaturalia dona, vt efficacem etiam extrinsecè, & quoad effectum, minimè concedendum avertant. Quia, si natura proprijs viribus ita posset desiderare supernaturalia dona, vt etiam cum effectu vi talis desiderij obtineret; viribus proprijs posset etiam opera supernaturalia perficere. Quod à doctrinâ catholicâ alienum est.

Propositio 1.

148 **Aliquis affectus donorum supernaturalium non conferens ad salutem solâ facultate naturæ, etiam citra diuinam reuelationem, haberi potest.**

Probat primò ex Aug. lib. 4. contra Iulian. cap. 3. dicente, *Non omnes homines instinctu naturali immortales, & beati esse vellemus, nisi esse possemus; sed hoc summum bonum præstari hominibus non potest, nisi per Christum.* Vbi satis indicat, dari in hominibus naturale desiderium supernaturalis beatitudinis ipso naturæ instinctu conceptum. Quod etiam spectat illud, quod dicit lib. 13. de Trinit. cap. 8. *Ad volendum beatitudinem natura compellit.* Consentit S. Th. 1. p. q. 12. art. 1. & lib. 3. contra gent. cap. 51. probans, possibilitatem visionis Dei ex eo, quod homines videntes effectus naturale desiderium concipiunt videnti causam. Loqui autem S. Th. de desiderio elicitedo, non verò de innato, manifestum est in textu; & ita sentiunt communiter Expositores; quidquid contradicant Sor. lib. 1. de nat. & grat. cap. 4. & in 4. dist. 49. q. 2. & Herice disp. 47. cap. 2.

149 Secundo à priori. Quia intellectus creatus solo discursu naturali potest cognoscere probabiliter possibilitatem visionis beatificæ, aliorumque entium supernaturalium, vt in 1. q. 13. ostendimus. Ergo eâ cognitione ductus naturali etiam affectu poterit talia entia appetere independentè à gratiâ speciali, & à reuelatione Dei. Nec dicat aliquis cum Vazq. citato n. 146. huiusmodi affectum, vt pote honestum, non posse haberi sine gratiâ per Christum, quantumvis naturalis sit. Primò; quia probabilior est sententia, quæ abque vllâ gratiâ per Christum, docet, aliquos actus honestos concipi posse. Secundò; quia etiam in sententiâ Vazq. et si natura, vt operetur honestè.

honestè, de facto indigeat gratiâ per Christum; at, vt possit operari præcisè eâ non indiget. Erit igitur natura viribus proprijs compos, saltem in actu primo, ad dictum affectum, stando etiam in eâ sententiâ. Tertio, quia fieri potest, vt naturalis supernaturalium affectus honestus non sit, sed vel indifferens, vel etiam prauus, vt iam ostendo. Quo cessat necessitas gratiæ iuxta omnem sententiam.

150 Tertio enim propositio probatur. Quia bona supernaturalia affectu etiam prauo expeti possunt, qui naturalis omnino, & absque vllâ Christi gratiâ conceptus sit. Sic namque Simon Magus Actorum 8. supernaturalem potestatem communicandi Spiritum sanctum ambiuit, pecuniâque comparare tentauit. Dæmones etiam aut beatitudinem supernaturalem, aut excellentiam diuinitatis, vel Christi inordinate appetuerunt, vt tractant Theologi cum Magistro in 2. dist. 6. & cum S. Thom. 1. p. q. 66. art. 3. Hæretici vanâ fiducia remissionem peccatorum, & salutem æternam sperant secundum Trid. sess. 6. cap. 4. Denique pessimi sacerdotes sæpe ad prauos fines abutuntur consecratione Eucharistica, ordinatione, absolutione à peccatis, & alijs supernaturalibus functionibus. Independentè etiam ab omni reuelatione diuinâ posset quis visionem Dei, aut aliud supernaturale donum lumine solum rationis probabiliter cognitum ex prauo aliquo sine appetere, puta ex vanâ curiositate, ex ambitione, &c. Igitur natura viribus proprijs, affectuque merè naturali in bona supernaturalia tendere potest procul dubio.

Propositio 2.

151 Non solum simplici, sed etiam efficaci affectu potest natura proprijs viribus in supernaturalia ferri.

Loquor de affectu intrinsecè, & quantum ex se est, seu quasi in actu primo efficaci, non de efficaci etiam extrinsecè, seu potius efficiente in actu secundo, iuxta notationem præmissam, num. 147. Porro, vt in tract. de Vol. latius exponam, affectus efficax alius est absolutus, vt, si quis dicat, *Volo videre Deum*; alius conditionatus ex parte obiecti, qui rursus duplex est; alter per modum desiderij, vt, *Volo videre Deum, si Matri placuerit*; alter per modum velleitatis, vt, *vellem videre Deum, si esset possibile*. Ex quibus primus formaliter, secundus æquiualeter tantum est efficax. Igitur propositio de triplici hoc genere affectuum vera est. Et quidem, quod attinet ad velleitatem, nullam difficultatem habet. Nam, cum huiusmodi affectus circa obiectum iudicatum absolutè impossibile sub conditione, quod esset possibile, ferri possit; aliundeque nullam necessitatem ingerat voluntati ad quodpiam aliud absolutè volendum, seu procurandum pro obtinendo obiecto amato; non est, vnde natura repugnet, proprijs viribus illum concipere, vt & per se patet, & amplius postmodum patebit, postquam de desiderio absoluto, de quo est potissima difficultas, propositionem probauerimus.

152 Eam probat Ripalda ex testimonijs August. & S. I. ho. num. 148. commemoratis, inferens, loqui sanctos Doctores de desiderio naturali absoluto, & efficaci visionis Dei; quod ex tali desiderio deducunt possibilitatem visionis; quasi eius-

modi possibilitas ex solo desiderio absoluto, & efficaci possit benè deduci. Sed non assentior. Quia existimo, desiderium simplex non minus, quàm efficax, arguere possibilitatem visionis, si verum est, per efficax illam argui: quia non minus, quàm efficax, exigit versari circa obiectum possibile, prout in tract. de Vol. latius exponam. Velleitates enim conditionatæ, & complacentiæ simplices absolutæ, quæ in obiecta iudicata impossibilia tendere possunt, non sunt actus desiderij, sed amoris stricti, vt ibi etiam explicabo.

153 Probo ergo propositionem primò; quia, vt num. 149. dicebam, natura solo lumine naturali potest probabiliter iudicare, visionem Dei, aut aliud bonum supernaturale esse possibile. Igitur affectu etiam merè naturali, proprijsque viribus elicitò poterit absolutè, & efficaciter desiderare tale bonum. Quia ex vnâ parte ad appetendum absolutè, & efficaciter quoduis obiectum, fat est iudicare, illud esse possibile, quouis iudicio, vt constat. Ex aliâ verò non est, cur natura non possit affectu sibi connaturali, & proportionato ferri in obiectum, quod cognitione sibi connaturali iudicat bonum. Imo est, cur possit: quia, voluntas per cognitionem naturalem boni proximè potens constituitur ad illud amandum: eique subinde debetur conuersus Dei casu, quod se pro suo nutu sit determinatura ad amorem. Igitur, supposita cognitione de obiecto supernaturali solis naturæ viribus comparata, citra omnem gratiam naturæ indebitam, atque adeò amore omnino naturali est ipsa natura potens tale obiectum amare.

154 Dices. Ad appetendum obiectum desiderio efficaci non satis est iudicare, esse illud utcumque possibile, nisi iudicetur possibile obtentu comparatione desiderantis, quale non est comparatione naturæ secundum proprias vires spectatæ vllum supernaturale bonum. Concedo totum. Sed nihil inde; quia potest natura proprijs viribus iudicare, sibi esse obtentu possibile aliquod supernaturale bonum. Idque dupliciter. Primò, iudicans per errorem, se tale bonum posse proprijs viribus obtinere, qualiter iudicare potest, omni reuelatione Dei circumscripta. Secundò, iudicans, se tale bonum consequi posse per gratiam Dei naturæ indebitam; quod iudicare optimè potest aut etiam seclusà Dei reuelatione, aut saltem post reuelatam supernaturalium naturam, iudicio merè naturali per testimonium humanum, aut per aliud medium naturaliter comparatum. Quouis autem ex his iudicijs instructa natura naturalissimo affectu desiderare poterit absolutè, & efficaciter donum prædictum, vt constat ex dictis. Priori quidem: quia, quod sit erroneum iudicium de possibilitate, ac potestate obrinendi obiectum propositum, nil refert, quominus illud affectu intrinsecè efficaci desiderari valeat, vt patet in eo, qui nesciens, se esse ligatum, vellet efficaciter ambulare: talis enim volitio efficax intrinsecè euaderet; tamen effectum non fortiretur defectu facultatis exequentis. Pariter ergo natura, putans se compotem proprijs viribus ad assequendum aliquid supernaturale, poterit illud efficaciter velle, quidquid sit de successu. Posteriori autem iudicio instructa valet natura absolutè, & efficaciter appetere obiectum supernaturale: quia non opus est, quod omnia media necessaria ad obrinendum, quod ita appetitur, sint in potestate appetentis, dummodò is spem habeat, quod, quæ aliunde sunt prouentura, ab alio ponentur,

vt patet in eo, qui sciens præsto sibi fore ab amico auxilium, efficaciter intendit, quod sine tali auxilio consequi nequit; faciens ipse interim à tali intentione determinatus, quantum habet in sua potestate. Pariter igitur natura sciens, sibi non defutura gratiam Dei requisitam ad consequendum aliquid supernaturale, optimè poterit proprijs viribus illud appetere, & intendere affectu absoluto, & efficaci; imò etiam præstare vitæ intentionis alia, si quæ sunt naturalis ordinis, quæ ad tale quid possint conducere, promotâ illâ, seu eleuatâ per gratiam venturam.

155 Secundò à peculiaribus exemplis potest probari propositio. Quia certum est, voluntatem, conficiendi Eucharistiam, ablucendi, & absolucendi à peccatis per gratiam sacramentalem Baptismo, & Pœnitentiâ annexam; necnon communicandi characteres Baptismi, Confirmationis, & Ordinis, aliosque huiusmodi effectus supernaturales impendendi posse in iniquo ministro turpem, & sacrilegam esse, atque adeo penitus naturalem. Sed est voluntas efficax dictorum effectuum, vt constat. Ergo circa supernaturalia, obiecta voluntas absoluta, & efficax omnino naturalis possibilis est. Deinde potest hereticus credens alicui vanæ ceremoniæ esse gratiam Dei alligatam, vt est reuerà sacramentis, æquè efficaciter mediâ tali ceremoniâ illam intendere, ac nos susceptione sacramentorum. Et tamen intentio illa omnino erit naturalis. Ergo, Præterea alligari Deo, vt planè potest, aliquid supernaturale donum operi merè naturali. Quis dubitet, hominem, aut Angelum conscium talis alligationis posse efficaciter solis naturæ viribus ad tale donum obtinendum conari?

156 Hinc facio gradum ad tertiam probationem propositionis. Item desiderium inefficax merè naturale donorum supernaturalium, quod omnes Aduersarij admittunt, eisdem incommodis, atque efficacis, obnoxium est. Ergo vel vtrumque admittendum, vel vtrumque negandum. Incommoda, quæ prætexuntur desiderio efficaci sunt, quòd medio illo, si daretur, natura & esset proprijs viribus compos donorum supernaturalium, & præberet fidei, ac iustificationis initium; quorum vtrumque aduersatur sanæ doctrinæ. Eadem profectò incommoda possunt, desiderio inefficacitati prætexi. Quia, licet desiderium inefficax non determinat desiderantem ad procurandum obiectum desideratum, quemadmodum determinat efficacis: aut mouet quidem, seu inducit, atque ita in obiectum desideratum conferre cum effectu potest adeo, vt, eo ablato, non procuraretur, nec obtineretur obiectum, quod, eo posito, procuratur, & obtinetur. Igitur per desiderium etiam inefficax merè naturale & præber naturæ iustificationis initium, & compos aliquo modo fit donorum supernaturalium. Vel si ab his incommodis illud immune censetur; pariter etiam immune censendum est efficacis, vt est reuerà, pro vt ex solutione argumentorum compertum fiet.

157 Obijcitur primò. Dona supernaturalia impossibilia sunt viribus naturæ. Sed impossibilia non queunt absolute, & efficaciter appeti. Ergo. Distinguo minorem. Si iudicentur impossibilia, concedo. Si possibilia; nego. Iam autem dixi, quo pacto possunt iudicari possibilia naturæ aut viribus proprijs iudicio falso, aut viribus gratiæ iudicio vero.

158 Secundò obijcitur. Si natura proprijs viri-

bus potest quidpiam supernaturale efficaciter velle, poterit quoque ipsum credulitatis affectum, quo in Deum credimus, concipere contra can. 5. Concilij Arausic. 2. poterit eligere aliquid conducens ad salutem contra can. 7. poterit desiderare salutem, & auxilia gratiæ contra Aug. lib. de Correctione, & gratiâ cap. 1. & contra Prosp. lib. 1. de Vocatione gentium cap. 8. Quo fiet, vt non solum possit proprijs viribus initium fidei, & iustificationis præbere; sed etiam integrum fidei meritum consequi contra omnia Concilia, & Patres, qui opposita dogmata definiunt aduersus Pelagium, & eius Cineres. Meritum enim fidei in pium affectum credendi, à quo sortitur libertatem, reducitur. Hoc argumentum in desiderium etiam simplex donorum supernaturalium, quod penè omnes tribuunt naturæ, retorqueri potest, iuxta id, quod dicebamus n. 156.

159 Respondco igitur pro utroque, Concilia, & Patres solum negare naturæ viribus actum salutarem, seu conferentem in salutem per modum meriti, impetrationis, aut dispositionis moralis, vt satis exploratum est in tract. de gratiâ; non item actum non salutarem, quantumuis ille ad ad actus saluare, atque adeo ad ipsam salutem, physice in consortio naturæ simul cum donis gratiæ concurrat. Vt enim Concilia, & Patres non negant naturam ipsam, qua nihil naturalis est, adiutam diuinâ gratiâ, physice influere in actus supernaturales, atque adeo etiam in salutem; ita non negant, posse aliquem actum naturalem adiutum pariter gratiâ diuinâ physice etiam in actus supernaturales, in ipsamque salutem influere; cum constet ex superius dictis, huiusmodi influxum, etiam per actum prauum nullatenus oriundum à gratiâ, præstari posse. Dico physice, vt modum causandi meriti, atque impetrationis excludam; non quòd actus naturalis aliter, quam mouendo, seu inclinando naturam ad actum supernaturalem concurrat; (quod genus quoddam causandi moraliter est). Hinc tamen non efficitur, pium credulitatis affectum, à quo sortitur meritum fidei, à solâ naturâ esse posse; cum sit, ille opus gratiæ diuinæ, vt Arausicanum definit. Quanquam enim natura suis viribus etiam efficaciter possit desiderare, seu velle elicere actum fidei diuinæ, iste conatus irritus erit, nisi ad sint cetera per se requisita ad talem actum, è quibus est affectus alter eiusdem oriundus à gratiâ, imò & supernaturalis quoad substantiam. Iam enim notari supra affectum, quem viribus naturæ adscribimus, perinde, ac natura ipsa, nihil omnino in effectum supernaturale præstare posse, nisi ad sint cetera cuncta ex parte gratiæ requisita ad talem effectum. Ex quibus patet solutio ad omnia, quæ in argumento proponebantur. Ex nostrâ enim doctrinâ neque sequitur, credulitatis affectum, aut meritum fidei posse à solâ facultate naturæ nasci; neque naturam proprijs viribus aliquid ad salutem conducens salutariter, & prout oportet, desiderare, neque fidei, aut iustificationis initium, aliquid morale, aut per se sufficiens præbere. Dico morale, aut per se sufficiens, vt aduertam, opus solius naturæ non solum non posse initiare fidem, aut iustificationem concurrente ad illam per modum impetrationis, vel meriti; sed nec concurrente aliter per se sine auxilijs, alijque gratiæ comprincipijs: simul autem cum his concurrere ad initiandam fidem, sicut natura ipsa concurrat, nihil est, quod vetet. Nam sicut natura eleuatâ per gratiam inchoat, & perficit suam salu-

salutem, ita affectus naturales eius pariter elevati possunt ad illam inchoandam, atque perficiendam iuvare.

160 Tertiò obijcitur, Omne desiderium intrinsecè efficax supapte naturà connectitur cum obiecto suo: ob id enim imperium efficax reflexum necessitat voluntatem ad actum imperatum directum, & intentio efficax finis necessitat ad electionem mediòrum. Ergo desiderium efficax de obiecto supernaturali non potest esse naturale: quia ens naturale non potest cum supernaturali connexum esse: eo quòd & esset hoc supernaturale, ut supponitur: & non esset: quia debitum naturali titulo dicitur connexionis. Respondeo, desiderium efficax creatum conditionatè tantum esse connexum cum obiecto suo; (in quo differt ab increato, quòd absolute connexum est); sub conditione videlicet, quòd adsint cætera requisita ad causandum illud re ipsà. Quantumvis enim efficaciter velit homo ambulare, aut actum fidei diuinæ elicere, si potentia exequutiua horum actuum non habeant omnia requisita ad eorum executionem, absque effectu relinquatur conatus hominis, siue efficax desiderium: quòd tamen nequibit effectu carere, si cætera cuncta requisita ad illum causandum subsistant; cuiusmodi sunt respectu fidei comprincipia supernaturalia gratiæ. Huiusmodi autem conditionata connexio cum ente supernaturali ab ente naturali aliena non est: sicut neque à natura ipsà. Constat etenim, intellectum creatum, qui pars quædam naturæ est, si existant cætera requisita ad eliciendum actum fidei, vel visionis beatificæ, non posse non illum elicere; atque adeò sub conditione talium requisitorum cum tali actu connexum esse, quin desinat actus propterea esse supernaturalis, ut non desinat esse absolute naturæ indebitus. Ex his cætera, si quæ opponantur, facile diluentur.

161 Quòd si natura proprijs viribus desiderium efficax absolutum visionis beatificæ, aliorumque supernaturalium bonorum valet concipere, multò melius valebit concipere conditionatum ex parte obiecti. In quo, suppositis ijs, quæ tradidimus, nullum est dubium; sicut, eisdem suppositis, neque est dubitabile, quin possit natura affectu gaudij, amorisve stricti naturalis non salutaris circa eadem bona versari. Vtrum autem affectus merè naturalis bonorum supernaturalium, quos viribus naturæ tribuimus, pro obiecto solum materiali possint habere talia bona, an etiam pro motiuo formali, ex dicendis alibi constabit. Vbi vniuersim discutiemus, an actus naturalis in obiectum supernaturale, & actus supernaturalis è contra in obiectum naturale tanquam in formalia tendere valeant.

Ob id in præsentem quæstionem penitus ab ista controuersia abstinuimus, ab eiusque resolutione præcidi-

QVÆSTIO XI.

Virum cognitio supernaturalium quiditatiua, siue intuitiua habita per speciem propriam supra omnes vires, atque iura natura sit.

QVÆSTIO hæc propter Angelos potissimum instituitur, aut etiam propter animas separatas. Quia certum est, hominibus cuncta per species dumtaxat sensibilium naturaliter cognoscentibus cognitionem supernaturalium per proprias species habitam, atque adeò quiditatiuam, aut intuitiuam connaturalem esse non posse. Procedit autem quæstio de cognitione entium supernaturalium tum vt possibile, tum vt aliquando existentium.

Circa quam prima sententia est Scoti in 4. dist. 10. q. 8. vbi docet, entia supernaturalia, postquam facta sunt, intuitiue videri posse ab Angelo virtute naturali. Sequuntur Maior, & Tartaretus ibidem, Bassolis q. 4. contr. 5. Philippus Faber dist. 43. cap. 5. Rada 2. p. contr. 8. & alij Scotistæ. Quam sententiam amplectuntur etiam Ochamus in 4. dist. 10. q. 4. & 5. Gabriel ibidem, Angles in 2. dist. 3. q. 4. diff. 12. Probabilemque censent Palacios in 4. dist. 10. d. 3. concl. 7. Ægid. Lusit. lib. 11. de Beat. q. 8. art. 3. & noster Ægid. Coninc. tom. de Sacram. q. 76. art. 7. n. 114. & 118. Secunda verò, & communissima sententia vniuersaliter pronunciat, Angelum sua naturali virtute non posse proprio, & quiditatiuo conceptu entia intrinsecè, & quoad substantiam supernaturalia cognoscere, atque adeò neque intuitiue videre. Ita S. Th. in 4. dist. 10. art. 4. q. 4. vbi Capreolus, & Sorus, & 1. p. q. 57. art. 5. vbi Expositores communiter, Caiet. Bann. Zumel, Nazarius, Puteanus, Mol. Valen. Vazq. disp. 214. cap. 3. Arrub. disp. 172. cap. 1. Tann. disp. 5. q. 3. dub. 7. Gran. cont. 7. tract. 6. disp. 2. Alarc. tract. 6. disp. 3. cap. 14. Soar. lib. 2. de Angel. cap. 29. & tom. 1. in 3. p. disp. 3. sec. 1. & tom. 3. disp. 53. sec. 1. Ægid. Lusit. vbi supra, Alberti. 1. Principio philof. q. 3. theol. Rayn. in Theol. naturali dist. 4. n. 19. & in Discipl. moral. dist. 1. n. 270. Ripalda de Ente supern. disp. 10. sec. 2. Recupit. lib. 6. q. 5. Et apud eos alij. Ex quibus Bann. Zumel, & Nazarius seueris notis inurunt sententiam oppositam; sed immeritò.

Propositio I.

Cognitio supernaturalium prout actu existentium habita per propriam speciem, atque adeò quiditatiua, aut intuitiua facultatem naturæ etiam Angelorum excedit.

Probatur primò ex Paulo 1. Corinth. 2. dicente. *Quæ Dei sunt, nemo cognouit, nisi Spiritus Dei: nos autem non spiritum huius mundi accepimus, sed Spiritum, qui ex Deo est, ut sciamus, quæ à Deo donata sunt nobis.* Quibus satis significatur, dona supernaturalia, quæ Dei specialiter esse dicuntur, absque spiritu gratiæ Dei non esse scibilia, id est, cum certitudine cognoscibilia. In quem sensum interpretantur hæc verba Chrysost. ad hunc locum.

Bann 2 cum,